

Arrest

nr. 82 938 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. AMDOUNI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 3 januari 2011 een eerste asielaanvraag in.

Op 3 mei 2011 diende haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 27 mei 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: CGVS) de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus (kennisgeving diezelfde dag). De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 12 juli 2011 ontvankelijk verklaard.

Op 27 juni 2011 diende verzoekster een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigerde hem evenzeer de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 68.605 op 17 oktober 2011.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 10 februari 2012 ongegrond verklaard (kennisgeving 22 februari 2012). Verzoekster kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.
Dit is de thans bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te helen K. S. (...) + 2 kinderen K.,A. (...)
geboren te (...), op (...) K. Ad. (...)
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

Het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 17-10-2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij Artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM.

Het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 november 1950) stelt in artikel 3 dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Deze fundamentele bepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Immers, indien verzoekster uitgewezen zou worden en terug dient te keren naar haar thuisland, vormt dit een onmenselijke behandeling want dan wordt zij andermaal blootgesteld aan de reeds door haar beleefde discriminatie omwille van haar geloofsovertuiging, met fysieke mishandelingen tot gevolg.”

2.1.2. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bijgetreden door de Raad, in zijn beslissing uitgebreid motiveerde waarom aan verzoekster niet de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden verleend. Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verleent dezelfde bescherming als artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat er buiten het kader van de onderzoeken in de asielprocedure nog een risico op schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Verzoekster maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Zoals reeds gezegd, hebben verzoekster en haar gezin op 3-05-2011 ook een aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen overeenkomstig art. 9 ter van de Wet van 15 december 1980 ingediend. Hiervoor steunen zij zich op de ziekte-toestand van verzoekster.

De aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond bevonden, maar eerstdaags wordt hiertegen beroep aangetekend. (stuk 2)

In dit kader is het uiteraard ook in het belang van verzoekster en haar gezin om in het land verblijven tijdens deze procedure, niet in het minst om bepaalde controles te ondergaan, zoals bijvoorbeeld de woonstcontroles en eventuele medische controles.”

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geen geschonden geachte rechtsregel aangeeft, zodat het tweede middel onontvankelijk is.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en het gelijkheidsbeginsel.

Het verlenen van een uitwijzingsbevel gebeurt op instructie van de Minister van Binnenlandse Zaken. Deze laatste heeft dan ook de plicht zich goed te informeren omtrent de verblijfstoestand van de betrokkenen.

De informatie van de verwerende partij dient up to date zijn en rekening te houden met de diverse door verzoekster aanhangig gemaakte procedures of openstaande beroepsmogelijkheden in het kader van haar verblijfsstatus.

In deze heeft men dit niet gedaan, anders had men verzoekster in afwachting van de verschillende procedures toch een voorlopig verblijfsrecht toegekend en voorlopig gedoogd in het Rijk.”

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoekster beroept zich verder op een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt op geen enkele manier *in concreto* aannemelijk dat andere vreemdelingen in een gelijkaardige situatie anders behandeld zouden zijn geweest. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalfdoor:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC